

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Cob/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121298054
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6121298054.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zoľákovej a JUDr. Milana Majerníka, v právnej žalobcu: Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., so sídlom Rožňavská 1, 832 72 Bratislava, IČO: 35 914 939, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zast. JUDr. Felix Neupauer, advokát, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 37928422, o zaplatenie 19.544,81 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č. k. 7Cb/38/2021-86 zo dňa 25.08.2021, jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Mení rozsudok vo vyhovujúcej časti tak, že žalobu zamietá.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na upomínacom súde dňa 12.04.2021 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 19.544,81 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 09.07.2020 do zaplatenia a zaviazal ho na náhradu trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že dňa 15.04.2019, došlo pri jazde vlaku Z. XXXX ZSSK v medzistaničnom úseku F. J. - F. C. F. B., na aktívnom železničnom priecestí v km 21,602, ku vzniku menšej nehody kategórie T. X - nehoda na priecestí. Pri nehode došlo k zrážke osobného vlaku Z. XXXX ZSSK s cestným vozidlom T. I., evidenčné číslo XAHXXXX, registrované v Č. S.. Následkom nehody došlo v B. k ľahkej ujme na zdraví dvoch spolujazdcov prepravovaných v CV, k poškodeniu C. XX XX X XXX XXX - X z evidenčného stavu dopravcu ZSSK, k úplnému prerušeniu dopravy v medzistaničnom úseku J. - C. F. B. od 22:50 h do 01:00 h (130 min.) a k zmeškaniu 2 vlakov osobnej dopravy dopravcu ZSSK o 257 min. Príčinou vzniku nehody bolo nerešpektovanie svetelnej a zvukovej výstrahy priecestného zabezpečovacieho zariadenia a následné vojdenie CV do priechodného prierezu traťovej koľaje na priecestí v čase kedy priecestím prechádzal vlak Z. XXXX ZSSK - porušenie zákona č. 8/2009 Z.z. vodičom CV, kód príčiny XXX - zrážka vlaku s cestnými vozidlami na železničných priecestiach - osobné a dodávkové vozidlá. Celá nehoda bola vyšetrená a uzatvorená správou vypracovanou príslušným orgánom na to určeným - Železnicami Slovenskej republiky, Bratislava, Generálne riaditeľstvo, odbor bezpečnosti a inšpekcie. Vodičom CV - užívateľom priecestia bol E. J., T. E. XX, U.. Vlastníkom CV je S. B., T. J. XXX, R., Č. S.. Správa vo svojom závere konštatovala, že príčinou menšej nehody bolo nerešpektovanie svetelnej a zvukovej výstrahy PPZ vodičom CV a vojdenie CV do priechodného prierezu traťovej koľaje na priecestí v čase, kedy priecestím prechádzal vlak Z. XXXX ZSSK. Podľa správy nehodu zavinil E. J., tým, že vošiel s CV do priechodového prierezu koľaje na železničnom priecestí v čase, keď bola dávaná výstraha dvoma červenými, striedavo prerušovanými svetlami zabezpečovacieho zariadenia a zvuková výstraha. Podľa Správy bolo CV, ktorého vlastníkom bol S. B., v tom čase poistené v Č. S. vec bola J. P. H.

postúpená na vysporiadanie nároku na spoločnosť KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, teda na žalovaného. Uviedol, že došlo k nahláseniu poistnej udalosti a po oprave k uplatneniu si nároku na náhradu škody u žalovaného a to zaslaním faktúry č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 18.05.2020, na sumu 106.730,41 eur so splatnosťou do 01.06.2020. Žalovaný poistnú udalosť evidoval pod číslom XXXXXXXXXXXX. Listom zo dňa 24.06.2020 označeným ako „Oznámenie o poistnom plnení“ nám bolo oznámené, že mu síce bola priznaná suma 106.730,41 eur, no zo strany žalovaného došlo k úhrade plnenia vo výške 87.185,60 eur, kde bola žalovaným z priznanej sumy odpočítaná amortizácia vo výške 19.554,81 eur.

2. Okresný súd Humenné ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 19 544,81 eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a.

Žalobcovi voči žalovanému p r i z n á v a náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 788 ods. 1, § 795 ods. 1, § 797 ods. 1, § 797 ods. 3, § 442 ods. 1, § 443 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 4, § 11 ods. 6, § 11 ods. 7, § 11 ods. 8, § 15 ods. 1 Zákona o povinnom zmluvnom poistení a taktiež podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie skutkovo odôvodnil tým, že súd sa oboznámil so žalobou a jej prílohami a to správou zo dňa 26.06.2019, oznámením o poistnej udalosti, oznámením o postúpení vysporiadania nároku, zápisom o poškodení, zápisom z komisionálnej prehliadky ŽKV, faktúrou, oznámením o poistnom plnení, písomnými vyjadreniami strán sporu, výpoveďou žalobcu a zistil tento skutkový stav veci: Zo zápisu o poškodení zo dňa 15.04.2019 vyplýva, že v uvedený deň došlo k poškodeniu dráhového vozidla žalobcu v dôsledku nárazu MV T. evidenčné číslo XAHXXXX, poistený S. B.. Podľa zápisu z komisionálnej prehliadky ŽVK zo dňa 16.04.2019, na dráhovom vozidle bolo poškodené automatické spriahadlo S. - nutná výmena, nárazníky na čele S. - výmena, ľavý laminátový obklad na S. - výmena, lak na ľavej strane S. v rozsahu 5 m². Predpokladaná výška škody bola vyčíslená na sumu 94.901,- eur. Zo Správy č. XXXXX/XXXX/ÚS Ž.-J. P. zo dňa 26.06.2019 vyplýva, že vodičom CV - užívateľom priecestia bol E. J., T. E. XX, U.. Vlastníkom CV je S. B., T. J. XXX, R., Č. S.. Správa vo svojom závere konštatovala, že príčinou menšej nehody bolo nerešpektovanie svetelnej a zvukovej výstrahy PPZ vodičom CV a vojdenie CV do priechodného prierezu traťovej koľaje na priecestí v čase, kedy priecestím prechádzal vlak Z. XXXX W.. Žalobca písomne dňa 28.05.2019 si uplatnil nárok ako poškodený v spol. G. H. I..J.. Podľa oznámenia o postúpení vysporiadania nároku zo dňa 11.06.2019, J. P.S. H., škodová udalosť žalobcu oznámená dňa 10.06.2019 bola zaevidovaná pod č. A. XXXXXX a vec bola postúpená žalovanému na vybavenie nárokov žalobcu. Faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.05.2020, splatnou dňa 01.06.2020, bola vyčíslená výška škody žalobcu v celkovej sume 106.730,41 eur. V Oznámení poistnom plnení zo dňa 24.06.2020 vystaveného žalovaným - poistná udalosť č. XXXXXXXXXXXX uviedol, že dňa 23.06.2020 ukončil šetrenie poistnej udalosti. V ďalšom uviedol, že žalobcovi poukazuje poistné plnenie vo výške 87.185,60 eur na ním uvedené číslo účtu. Pri vyčíslení poistného plnenia žalovaný vychádzal z faktúry č. XXXXXXXXXXXX vo výške 106.730,41 eur a z uvedenej sumy odpočítal amortizáciu vo výške 19.544,81 eur. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 26.05.2021 uviedol, že riadne pri uplatnení škody u žalovaného preukázal výšku celkovej škody a listinnými dôkazmi opodstatnenosť nákladov opravy železničného koľajového vozidla. Z dokladov je zrejmé, že miesto opravy bolo v RD U.. Vzhľadom na rozsah poškodenia nebolo možné stanoviť presnú a celkovú výšku škody pred vykonaním opravy, preto celková cena opravy bola určená po uvedení ŽKV do prevádzky po jeho oprave. Postupoval presne v zmysle uvedeného. Uplatnil náhradu škody podľa skutočných nákladov, ktoré boli potrebné a nevyhnutné na sprevádzkovanie poškodeného ŽKV. Žalovaný nepovažoval tieto náklady na opravu za neprimerané, pretože ich odsúhlasil a nenamietal, a je teda zrejmé, že žalobca konal pri oprave maximálne hospodárne. V prípade ak by sa nezohľadnilo vykompenzovanie škody v celom rozsahu v dôsledku vynaložených nákladov žalobcom na opravu poškodeného vozidla, aby sa toto dostalo do stavu pred poškodením, by bolo v rozpore s judikatúrou

Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá kladie dôkaz pri rozhodovaní všeobecných súdov na princíp riadneho a spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. K amortizácii uviedol, že nie je mu zrejmé, prečo žalovaný tvrdí, že došlo k zhodnoteniu veci. Opravou ŽKV k zhodnoteniu veci nedošlo. V rámci bežnej likvidačnej praxe ide zo strany žalovaného o svojský, neprijateľný a neakceptovateľný spôsob vysporiadania nárokov žalobcu ako poškodeného. Žalovaný nemôže od neho požadovať, aby on ako poškodený doplácal na dopravnú nehodu. Opravou železničného vozidla nedošlo k zjavnému prínosu pre poškodeného, keďže výmena dielov nenavýšila úžitkové vlastnosti železničného vozidla. Predmetná oprava nemohla byť prevedená inak ako bola prevedená, pri oprave neboli použité kvalitnejšie či nadštandardné diely a ani nie diely, ktoré by neboli nevyhnutné. Opravou železničného vozidla nedošlo k zjavnému prínosu pre tzv. „zhodnotenie“ bolo v podstate protiprávnym konaním poisteného u žalovaného vnútené. Odstránenie poškodenia a uvedenie do pôvodného stavu bolo prevedené účelne a smerovalo len k odstráneniu následkov škodovej udalosti a od poškodeného nemožno požadovať, aby on doplácal na vzniknutú nehodu. Poukázal, že žalovaný sa v odpore opiera pri odpočítaní tzv. amortizácie v celkovej vyplatenej škody o už judikatúrou a praxou prekonaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/200/2011 zo dňa 26.04.2012. Žalovanému je jednoznačne známy stav súdnej praxe vo vzťahu k amortizácii pri vyplácaní škody uplatnenej z povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel (ak nie z iných súdnych konaní, tak zo súdnych konaní so žalobcom v ktorých súdy žalovanému neuznali akúkoľvek uplatnenú amortizáciu). Naposledy Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave 4Cob/33/2020-180. Žalovaný sa poukázaním na dávno prekonaný judikát snaží navodiť predstavu akéhosi zhodnotenia poškodeného ŽKV. Žalovaný pritom svoje tvrdenie nepodložil ani jedným jediným dôkazom, ktorý by to potvrdil. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.03.2013, sp. zn. 2 Obdo/48/2012. Uviedol, že je presvedčený o tom, že nie je možné pripustiť ani argumentáciu žalovaného ohľadom neuznania úrokov z omeškania z nevyplatennej škody, najmä z nasledujúcich dôvodov: a) ide o úroky z omeškania z nevyplatennej škody a nie z omeškania pri oznámení o likvidácii poistnej udalosti, b) na daný prípad sa nevzťahuje rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017, ktoré sa vzťahuje len na prípady omeškania sa z oznámením likvidácie poistnej udalosti. To potvrdzuje aj dôvodová správa k Zákonu PZP v znení Smernice, c) takýto výklad a argument žalovaného by spôsobil nerovnosť postavenia poisťovateľa voči postaveniu poistiteľa, poisteného a poškodeného, keď v porovnateľných prípadoch by zvýhodňoval poisťovateľa a jeho postavenie oproti poistiteľovi, poisteného a poškodeného, d) výklad rozhodnutia 3Cdo/145/2017 spôsobom, akým si ho žalovaný vykladá by došlo k porušeniu základných funkcií inštitútu náhrady škody, hlavne preventívnu a kompenzačnú funkciu, ktoré majú chrániť poškodeného pred samovôľou toho, kto škodu spôsobil, resp. kto ju má uhradiť, čo je v danom prípade poisťovateľ - žalovaný, e) pripustiť výklad rozhodnutia 3Cdo/145/2017 spôsobom, akým si ho žalovaný vykladá by v praxi znamenalo, že poisťovateľ môže zadržať akékoľvek plnenie na ľubovoľný čas a nevyplatiť ho poškodenému a čakať, či sa bude poškodený domáhať svojho práva (hlavne pri malých škodách a poškodených neznalých práva). Ak by sa aj poškodený domáhal svojho práva prostredníctvom súdneho konania, poisťovateľovi nevznikne žiadna škoda, pretože aj keď by poškodený uspel so svojou žalobou, poisťovateľ by mu uhradil tú istú sumu, ktorú mu bol povinný uhradiť pôvodne, bez akýchkoľvek sankcií alebo postihov vo vzťahu k nevyplatennej sume. Poukázal, že žalovaný počas likvidácie poistnej udalosti a pri vyplácaní škody nenamietal akúkoľvek skutočnosť doloženú žalobcom v súvislosti s opravou poškodeného HKV čo do dôvodu. Napriek preukázaniu výšky škody a uplatneniu si tejto v zmysle zákona u žalovaného, tento sa rozhodol nevychádzať z predložených dokladov preukazujúcich reálnu výšku škody, ale rozhodol sa vychádzať nelogicky z predbežne stanovenej sumy.

5. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil tým, že súd mal v konaní za preukázané, že dňa 15.04.2019 došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej bolo poškodené dráhové vozidlo žalobcu. Čas a popis nehody tak ako ju žalobca uviedol v žalobe nebol sporný. Nebolo tiež sporné, že príčina nehody spočívala v nerešpektovaní vodiča osobného cestného motorového vozidla výstrahy prebiehajúcej na výstražníkoch priescestného zabezpečovacieho zariadenia a následnom vjazde vozidla na priescestie v čase, keď priescestím prechádzal vlak. Žalovaný potvrdil skutočnosť, že motorové vozidlo, ktoré nehodu zapríčinilo bolo poistené na základe poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v čase, keď k vzniku poistnej udalosti došlo. Žalovaný potvrdil, že poistná udalosť bola žalobcom riadne nahlásená a bola u žalovaného riadne evidovaná. Žalovaný nenamietal ani tvrdenia žalobcu, že žalobca jej predložil doklady, faktúru spolu s prílohami, a uplatnil si nárok na náhradu škody. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 106.730,41 eur, žalovaný poskytol žalovanému poistné plnenie vo výške 87.185,60 eur a nepriznal mu nárok na poistné plnenie vo výške

19.544,81 eur titulom odpočtu amortizácie materiálu. Tieto skutočnosti medzi stranami konania neboli sporné a súd z nich pri svojom rozhodovaní vychádzal. Žalovaný sa v súdnom konaní bránil tým, že na strane žalobcu nevznikol nárok na vyplatenie časti uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 19.544,81 eur z dôvodu odpočtu amortizácie. V tomto smere poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/200/2011 zo dňa 26.04.2012. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo dňa 28.03.2013, sp. zn. 2Obdo/48/2012, skonštatoval: „Poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava v použití nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Správanie žalobcu ako poškodeného len viedlo k tomu, aby obnovil stav vozidla, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou (dopravnou nehodou), a k vynaloženiu nákladov na vykonanú opravu bol žalobca donútený dopravnou nehodou. Žalobcovi musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody, za súčasného stavu, že žalovaný a ani vedľajší účastník na strane žalovaného nepreukázali, že by sa žalobca bezdôvodne obohatil, t.j., že by na opravu vozidla boli použité nové diely, ktoré nesmerovali k obnoveniu prevádzkyschopnosti vozidla, resp. že by nové diely s opravou poškodeného vozidla nesúviseli. Uplatnenie „amortizácie“ by bolo porušením zásady neminem laedere - nikoho nepoškodzovať. Účelom zákona, resp. zákonných ustanovení vyššie citovaných a súdneho konania, je taký postup, aby sa poškodenému - žalobcovi, jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode aj so spravodlivým výkladom zákona. Opačný prístup k prejednávanej sporovej veci, ktorý by nezohľadnil vykompenzovanie škody v celom rozsahu v dôsledku vynaložených nákladov žalobca na opravu poškodeného vozidla, aby sa toto dostalo do stavu pred poškodením, by bol aj v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá kladie dôraz pri rozhodovaní všeobecných súdov na princíp riadneho a spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“ Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 4Cob/33/2020 zo dňa 29.04.2021 uviedol: „Odvolačný súd konštatuje, že súd vychádzal z najnovších judikátov, a preto námietka odvolateľa, že sa súd nevysporiadal s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/200/2011 je irelevantná. Okrem toho, podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS/231/2016 zo dňa 23.11.2016, ak všeobecný súd vo viacerých konaniach obdobnú či rovnakú problematiku odlišne právne posúdi, neznamená to, že každá odlišnosť je porušením základného práva v rovine ústavnoprávnej, a teda by mala viesť k zrušeniu jedného z týchto rozhodnutí. Odvolačný súd v tejto súvislosti dodáva, že škoda, ktorá nastala na strane žalobcu z titulu nákladov na vykonanú opravu, (ktorá žalobcovi bola škodovou udalosťou vnútená) je skutočnou škodou, vzniknutou vynaložením nákladov na opravu, aby železničné koľajové vozidlo bolo v takom stave ako pred nehodou. Pokiaľ oprava smerovala k uvedeniu poškodeného vozidla do pôvodného stavu pred nehodou, nemohla mať na výšku škody vplyv zhodnotenia veci jej opravou oproti pôvodnému stavu ani amortizácia vozidla. Od žalobcu nemožno spravodlivo požadovať, aby, ako poškodený, zabezpečoval opravu iným spôsobom, než použitím nových náhradných dielov, ktoré smerovali k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Náhrada škody má plniť reparačnú funkciu a má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu ujmy. Správanie žalobcu len viedlo k tomu, aby obnovil činnosť vozidla.“ „K odpočtu amortizácie súd uvádza, že železničné koľajové vozidlo sa dopravnou nehodou aj napriek následne vykonanej oprave spočívajúcej v použití nových náhradných dielov znehodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, pri ktorej dôjde k jeho poškodeniu, sa jeho technická hodnota znižuje. Žalobkyňa bola nútená v dôsledku dopravnej nehody obnoviť stav železničného koľajového vozidla, ktorý tu bol pred dopravnou nehodou, a preto jej musí byť kompenzovaná ujma, ktorá jej vznikla z titulu dopravnej nehody. V opačnom prípade by bola porušená zásada nikoho nepoškodzovať. Účelom ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka je taký postup, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode aj so spravodlivým výkladom zákona. Súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/48/2012, v ktorom tento vyslovil, že „škoda, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku dopravnej nehody, vykonanej opravy poškodeného vozidla, predstavuje hodnotu vynaložených nákladov na opravu vozidla, bez zohľadnenia amortizácie pri tých náhradných dieloch, ktoré boli do vozidla zamontované ako nové. V konečnom dôsledku poškodenie vozidla dopravou nehodou a následne vykonaná oprava v použití nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje“ - rozsudok Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 32Cb/89/2017 zo dňa 28.05.2021. Okresný súd Žilina vo svojom rozhodnutí sp. zn. 38Cb/10/2020 zo dňa 26.03.2021 uviedol: „Súd konštatuje, že všetky náklady na navrátenie vozidla žalobcu do pôvodného - prevádzkyschopného stavu boli vynaložené účelne tak, aby stav vozidla zodpovedal stavu pred škodovou udalosťou. Všetky náklady boli riadne preukázané faktúrou za vykonanú opravu. Reálna škoda bola žalobcom riadne preukázaná. Nemožno prenášať povinnosť na zaplatenie nákladov na uvedenie

veci do pôvodného stavu na poškodeného (žalobcu) a nedôvodne ho znevýhodňovať oproti škodcovi (poistenému u žalovaného). Žalobca svojím konaním neprispel k poškodeniu jeho vozidla. V dôsledku škodovej udalosti sa poškodený dostáva do situácie, keď na rozdiel od vinníka škody, si počínal v súlade s právom (neporušil právne predpisy) a bol nútený ako poškodený vynaložiť zo svojho majetku značnú sumu na to, aby svoje vozidlo mohol používať ako pred škodovou udalosťou. Takáto oprava vozidla bola poškodenému v podstate vnútená protiprávnym konaním škodcu, a nie je preto možné od neho spravodlivo požadovať, aby na nehodu (škodovú udalosť), ktorú nezavinil, doplácal. Poškodený nemôže doplácať na to, resp. byť sankcionovaný za to, že mu niekto iný spôsobil škodu a byť sankcionovaný tým, že mu nebude preplatená náhrada škody v celom rozsahu, resp. všetky účelne vynaložené náklady na opravu veci. Ak žalovaný tvrdí, že krátenie bolo dôvodné, resp. ak neakceptuje predloženú faktúru a aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný je subjektom, ktorý má zo zákona vykonávať šetrenie, musí svoje tvrdenia relevantne preukázať a zdôvodniť, a nie prenášať túto povinnosť na žalobcu. Súd totiž vychádza z toho, že aplikácia citovaných ustanovení § 442 a § 443 Občianskeho zákonníka na danú právnu vec znamená, že žalobcovi musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody, škodovej udalosti, za súčasného stavu, že žalovaný nepreukázal, že by sa žalobca bezdôvodne obohatil. V tejto súvislosti súd odkazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR zaoberajúcu sa výkladom citovaných ustanovení § 442 a 443 Občianskeho zákonníka v skutkovo a právne identických veciach, teda vo veciach náhrady škody po dopravnej nehode, napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/48/2012 zo dňa 28.03.2013, v ktorom Najvyšší súd SR, ako súd dovolací, potvrdil správnosť rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdzuje žalobcom podaný výklad ustanovení § 442 a § 443 Občianskeho zákonníka: „Žalobcovi musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody, za súčasného stavu, že žalovaný nepreukázal, že by sa žalobca bezdôvodne obohatil.“ „Pri krátení o odpočet za zhodnotenie a amortizáciu, súd prvej inštancie s poukazom na rozsudky NS SR sp. zn. 5Cdo/200/2011 a 2Obdo/48/2012 správne konštatoval, že škoda vznikla poškodením v dôsledku dopravnej nehody, vykonanej opravy poškodeného motorového vozidla a predstavuje hodnotu vynaložených nákladov na opravu motorového vozidla, bez zohľadnenia amortizácie tých náhradných dielov, ktoré boli do motorového vozidla namontované ako staré. Treba poukázať aj na to, že vloženie nových dielov pri oprave, motorové vozidlo nie je zhodnotené, ale aj použitím nových dielov skôr stráca na hodnote, pretože už bolo poškodené. Krátenie žalovaným z uvedeného dôvodu nebolo oprávnené.“ - rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/38/2019 zo dňa 28.08.2019. Pod skutočnou škodou treba rozumieť majetkovú ujmu spočívajúcu v zmenšení majetkového stavu poškodeného a predstavujúcu majetkové hodnoty, ktoré by bolo nutné vynaložiť na uvedenie do pôvodného stavu. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť či už peňažným plnením, alebo uvedením veci do predošlého stavu. Do úvahy prichádzajú dva spôsoby určenia výšky peňažnej náhrady za škodu spôsobenú na veci. Buď porovnanie ceny obvyklej, ktorú mala vec pred poškodením, s obvyklou cenou veci po poškodení, alebo náhrada nákladov potrebných k tomu, aby si poškodený uviedol vec do stavu pred poškodením. Ak poškodený nechá poškodenú vec opraviť, môže výšku škody vyčíslieť cenou opravy pozostávajúcou spravidla z ceny uskutočnených prác a ceny vymenených (náhradných) dielov. Zhodnotenie veci opravou nastáva len vtedy, ak skutočne príde ku zvýšeniu obvyklej ceny veci a nie k jej technickému zhodnoteniu alebo zvýšeniu technickej hodnoty. Poškodený má teda v prvom rade právo na náhradu škody zodpovedajúcu rozdielu medzi obvyklou cenou veci pred poškodením a obvyklou cenou veci v stave po poškodení. Ak sa rozhodne pre opravu, zakladá mu to právo výberu požadovať náhradu škody vyčíslenú druhým spôsobom, totiž hodnotou opravy. Škoda, ako kategória občianskeho práva sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré by bolo treba vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu. S poukazom na judikát R 25/1990 pri stanovení výšky náhrady škody spôsobenej na veci treba vychádzať z nákladov (ich ceny), ktoré treba vynaložiť na uvedenie veci do pôvodného stavu. Výšku peňažnej náhrady vyjadrujúcu náklady na uvedenie veci do pôvodného stavu treba zistiť a určiť objektívne a nezávisle od okolností súvisiacich so škodnou udalosťou. Ak nie je uvedenie veci do pôvodného stavu možné, potom sa pre určenie výšky náhrady škody vychádza z výšky nákladov, ktoré sú nutné na to, aby odškodnenie bolo poskytnuté inak, ako uvedením veci do predchádzajúceho stavu (napr. náklady na obstaranie veci toho istého druhu alebo podobnej veci). Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nemal dôvod odkloniť sa od vyššie citovaných rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ktoré boli prijaté po rozhodnutí NS SR vo veci sp. zn. 5Cdo/200/2011 zo dňa 26.04.2012, nakoľko sa s nimi stotožňuje. Súd poukazuje, že náhrada škody má plniť reparačnú (restitučnú) funkciu, teda má zabezpečiť poškodenému

plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy. Keďže poškodenie železničného koľajového vozidla pri dopravnej nehode viedlo nepochybne na strane žalobcu ku vzniku skutočnej škody, pretože jeho majetkový stav sa znížil o majetkové hodnoty, ktoré musel vynaložiť na to, aby železničné koľajové vozidlo uviedla do stavu pred poškodením, má právo na náhradu všetkých nákladov nutných k obnoveniu prevádzkyschopnosti tohto vozidla. V tomto smere súd ešte konštatuje, že ani žalovaný nerozporoval rozsah poškodenia a ani rozsah potrebných opráv na uvedenie dráhového vozidla opätovne do prevádzky. Je preto potrebné vychádzať zo záveru, že žalobcovi tzv. „zhodnotenie“ poškodeného železničného koľajového vozidla bolo vnútené protiprávnym konaním škodcu, ktorého zodpovednosť za vznik takejto škody bola predmetom poistenia. Ak oprava poškodeného koľajového vozidla smerovala len k odstráneniu následkov škodovej udalosti, pričom v konaní nebol tvrdený opak, nie je podľa súdu spravodlivé, aby žalobca doplácal na sprevádzkovanie poškodeného koľajového vozidla. Súd preto žalovaného zaviazal na zaplatenie škody vo výške 19.544,81 eur žalobcovi tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, nakoľko dospel k záveru, že krátenie vyplatenia poistného plnenia z dôvodu amortizácie materiálu žalobcovi zo strany žalovaného nebolo opodstatnené a dôvodné. Žalovaný v konaní tiež rozporoval nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania zo žalovanej sumy s odkazom na znenie § 11 ods. 8 Zákona č. 381/2001 Z.z. a s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017. V tejto časti súd považoval obranu žalovaného za dôvodnú. Súd poukazuje, že ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. je viazané k odseku 6 § 11 uvedeného zákona. Odkazuje na nesplnenie povinností poisťovateľa, ktoré sú vyjadrené práve v odseku 6 ust. § 11 zákona. Je potrebné v danej sporovej právnej veci vychádzať z uplatneného nároku žalobcu, ktorý vyplýva z ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z., ktorý osobitný právny predpis v ust. § 11 ods.7 stanovuje, kedy nastane splatnosť poistného plnenia, ktoré je povinný poskytnúť poisťovateľ. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia je plnenie splatné do 15-tich dní, len čo poisťiteľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť (teda v časti poisťovateľom uznaného nároku), resp. po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia (v tomto prípade nároku pôvodne neuznaného poisťovateľom, avšak následne uznaného súdom). Ide o zákonné ustanovenie, ktoré určuje splatnosť pohľadávky majúcej svoj základ v zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a neumožňuje určenie iného času zročnosti poistného plnenia. Ak poisťovateľ uzná nárok poškodeného na plnenie čo aj len čiastočne, je z hľadiska určenia času plnenia takto uznaného nároku rozhodujúci okamih, keď poisťovateľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť. V takomto prípade plnenie z takto uznaného nároku je splatné do 15 dní od skončenia šetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť a v prípade, že by poisťovateľ neplnil, vznikol by poškodenému nárok na úrok z omeškania uplynutím tejto lehoty. Ak však poisťovateľ odmieta poškodenému poskytnúť poistné plnenie v ním požadovanom rozsahu a poskytne mu riadne a včas písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo znížil poistné plnenie, v dôsledku čoho poškodený uplatnil svoj nárok žalobou v súdnom konaní, pre určenie času plnenia (a následným vznikom právneho nároku poškodeného na prípadný úrok z omeškania) je relevantným až doručenie právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia. Ak by si poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods.6 zákona č. 381/2001 Z.z., vznikol by poškodenému nárok na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Pre zákon č. 381/2001 Z.z. ako pre špeciálny právny predpis upravujúci určitú oblasť poistenia vo vzťahu k Občianskemu zákonníku platí, že jeho ustanovenia majú prednosť pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Túto prirodzenú právnu zákonitosť zaviedol zákonodarca v ustanovení § 1 ods. 2. Pravidlo, aby zákon stanovil inak, nemožno chápať doslovne požiadavkou, aby bol Občiansky zákonník aplikovaný na všetky prípady, kedy zákon č. 381/2001 Z.z. výslovne jeho aplikáciu nespochybňuje. Znamená to, že v prípadoch, keď zákon č. 381/2001 Z.z. určuje rozsah práv a povinností odlišne od Občianskeho zákonníka, je namieste vylúčené použitie zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka, avšak tam, kde zákon neustanovuje žiadnu odlišnosť od Občianskeho zákonníka, nie je dôvod neaplikovať Občiansky zákonník. K rovnakým záverom dospela aj právna teória (porovnaj H. E., Š. E.: Poistné zmluvy, I. vyd. Praha, C.H. Beck, 2012, s. 265, 375). Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2017 vyplýva záver Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho, že ust. § 11 zákona č. 381/2001 Z.z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca v ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu. Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. Z dikcie ust. § 11 ods. 6 písm. a), b) zákona č. 381/2001 Z.z. je zrejme, že zákonodarca

povinnosť poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Ďalej Najvyšší súd SR konštatoval, že v ním posudzovanom prípade si žalovaná splnila povinnosť v zmysle ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. tým, že listom zo dňa 02. augusta 2013 poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poistné plnenie, ktoré si žalobca od nej nárokoval. Správnosť záverov poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie, je pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia je poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávanej veci žalovaný ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov aj splnil. To, že žalovaný neodôvodnil odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nespĺnil vôbec a následne prijať záver, že nespĺnením tejto povinnosti sa dostal v zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. do omeškania. Z predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR teda vyplýva, že na strane druhej peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania, upravená v ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z., je viazaná na nespĺnenie nepeňažnej povinnosti, vyjadrenej v ust. § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2001 Z.z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote troch mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. K uvedenému záveru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pristupuje aj ďalšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/109/2018 zo dňa 27.05.2020, ktoré poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/212/2017 z 26.2.2019 ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2017. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí uvádza, že žalovaný si splnil všetky zákonom požadované povinnosti, keď poskytol žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť poistné plnenie a po právoplatnosti trestného rozsudku žalovaný oznámila žalobcovi výšku poistného plnenia, ako aj dôvod krátenia poistného plnenia. Dovolací súd aj v tomto rozhodnutí vyslovil, že žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnil, preto nebol povinný uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostal s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019 uviedol: „Peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania je upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. a je viazaná na nespĺnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2001 Z.z. Z právnej úpravy možno vyvodiť, že umožňuje úročenie poistného plnenia v tých prípadoch, keď si poisťovateľ nespĺni svoju povinnosť uloženú mu v súvislosti so šetrením poistnej udalosti, a tiež keď poškodenému zašle oneskorené vysvetlenie dôvodov, pre ktoré poisťovateľ odmietol poskytnúť poistné plnenie, t. j. povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Jej účelom je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Poskytnutie dôkladného vysvetlenia poškodeným osobám v ustanovenej lehote chráni rovnako aj poisťovateľa pred uložením sankcie - úroku z omeškania. Sankcia v podobe úroku z omeškania má však inú povahu, už sa nejedná o nárok poškodenej osoby, ktorý si môže, ale nemusí uplatniť (ako je to obvyklé pri omeškani v občianskoprávných vzťahoch). Z dikcie tohto ustanovenia je zrejmé, že zákon o poistení zodpovednosti ukladá poisťovateľom automaticky túto sankciu - ako povinnosť, teda bez ohľadu, či si úrok z omeškania poškodený uplatní alebo nie; iba výška úroku z omeškania sa posudzuje podľa občianskoprávných predpisov - OZ a jeho vykonávacieho nariadenia. 25. Zo spisu je zrejmé, že v posudzovanom prípade si žalovaná splnila povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. tým, že listom z 18. septembra 2007 (č. I. 475 spisu) poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poistné plnenie, ktoré si žalobca od nej nárokoval, a ďalej, že oprávnená výška nárokov žalobcu bola zrejmá až z právoplatného rozhodnutia vo veci samej. 26. Dovolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.“ „Odvolací súd tu pripomína všeobecne platnú zásadu o prednosti špeciálnej právnej úpravy pred všeobecnou. V tomto prípade špeciálnou právnou úpravou je ZoPZP, ktorý upravuje vznik nároku poškodeného na sankčné úroky v § 11 ods. 8 v návaznosti na § 11 ods. 6 citovaného zákona. § 11 ods. 7 citovaného zákona jasne uvádza, kedy vzniká nárok na úroky z omeškania - vtedy, ak poisťovateľ nespĺni povinnosť podľa ods. 6. Logicky z toho vyplýva, že ak žalovaný si splnil povinnosť upravenú v § 11 ods. 6 daného zákona, nárok na úroky z omeškania žalobcovi nevznikol, ten by bol daný až nespĺnením povinnosti na plnenie v zmysle

súdneho rozhodnutia po jeho vykonateľnosti. Bolo preukázané, že žalovaný potom, ako si žalobca u neho uplatnil nárok, odpovedal v tom zmysle, že má pochybnosti o správnosti bodového ohodnotenia bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia a že požiadal o vydanie znaleckého posudku. Žalovaný si preto svoju povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 ZoPZP splnil a preto s poukazom na § 11 ods. 8 citovaného zákona nevznikol žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. V tomto smere odvolací súd poukazuje nie len na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018 a sp. zn. 1Cdo/212/2017 z 26.02.2019, ale aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/148/2018 z 05.03.2019 a sp. zn. 12Co/23/2020 z 08.09.2020. Preto bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti postupom podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.“ - rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/1/2021 zo dňa 13.05.2021. Obdobný právny názor vyslovil Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 7Co/46/2020 zo dňa 31.05.2021, sp. zn. 23Co/99/2019 zo dňa 24.06.2020, Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 13Cob/26/2021 zo dňa 26.05.2021, sp. zn. 13Cob/142/2020 zo dňa 17.02.2021. Súd má nepochybne vedomosť o tom, že v obdobných sporových veciach nie je jednotná rozhodovacia prax všeobecných súdov, avšak má za to, že pokiaľ v sústave týchto všeobecných súdov Najvyšší súd Slovenskej republiky je súdnou autoritou najvyššou, tak potom aj v záujme právnej istoty je potrebné pri rozhodovaní vychádzať zo záverov vyjadrených Najvyšším súdom Slovenskej republiky. V prejednávanej veci bolo zistené, že poisťňa udalosť bola ohlásená žalovanému riadne a v zákonnej lehote oznámená, pričom žalobca až faktúrou zo dňa 18.05.2020 žalovanému preukázal výšku vzniknutej škody. Následne podaním zo dňa 24.06.2020 bolo žalobcovi oznámené, že dňa 23.06.2020 došlo ku skončeniu šetrenia poisťnej udalosti, na základe čoho bol predložený výpočet výšky plnenia. V prílohe k Oznámeniu o poisťnom plnení je uvedený výpočet výšky plnenia, pričom spolu priznané poisťné plnenie predstavovalo 87.185,60 eur a nepriznané plnenie z dôvodu amortizácie predstavovalo 19.544,81 eur. Vzhľadom k uvedenej listine, je zrejmé, že žalovaný si splnil povinnosť vyplývajúcu z § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001Z.z., poskytol údaje - dôvody riešenia poisťnej udalosti. Údaje vyjadrené žalovaným bez ďalšieho nemohli spôsobiť to, že by malo byť konštatované nesplnenie zákonnej povinnosti žalovaným, uloženej mu v tomto zákonnom ustanovení. Znamená to, že ak žalovaný bližšie nezdôvodnil, prečo neakceptuje v celom rozsahu žalobcom uplatnené poisťné plnenie, táto skutočnosť nemôže viesť k záveru o nesplnení žalovanému uloženej zákonnej povinnosti. Ak žalovaný zákonom uloženú povinnosť splnil, tak nenastalo jeho omeškanie so splnením tejto nepeňažnej povinnosti, a preto nemohol nastúpiť ani dôsledok vyjadrený v § 11 ods.8 zákona č. 381/2001 Z.z., t.j. dôsledok pre platenie úrokov z omeškania. Vzhľadom k vyššie uvedeným právnym záverom súd žalobu žalobcu v časti nároku na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19.544,81 eur odo dňa 09.07.2020 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 a § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku s tým, že priznal úspešnej strane sporu náhradu trov konania podľa jej pomeru úspechu vo veci, keďže žalobca mal vo veci iba nepatrný úspech, a to v časti uplatneného príslušenstva uplatnenej pohľadávky pozostávajúceho zo zákonného úroku z omeškania.

7. Proti rozsudku včas podal odvolanie žalovaný, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) Civilného sporového poriadku, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade odvolateľ namietal, že rozsudok prvoinštančného súdu považuje za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny. Podľa názoru žalovaného je rozsudok výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s argumentáciou žalovaného poukazujúcou na dôvodnosť nepriznania časti uplatňovanej náhrady škody zo strany žalobcu. V súvislosti s predmetným konaním a vo vzťahu k odpočtu poisťného plnenia viažuceho sa k amortizácii poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/200/2011 zo dňa 26.04.2012. Žalovaný pritom pri výpočte hodnoty amortizácie postupoval plne v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. V rámci druhej odvolacej námietky odvolateľ poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd sa v rozsudku žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal so samotnou pasívnou vecnou legitimitáciou žalovaného. Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku si mal žalobca písomne dňa 28.05.2019 uplatniť nárok ako poškodený v spoločnosti G. H. I..J.. Podľa Oznámenia o postúpení vysporiadania nároku zo dňa 11.06.2019 Slovenská kancelária poisťovateľov prijala škodovú udalosť žalobcu oznámenú dňa 10.06.2019 a bola zaevidovaná pod č. A. a vec bola postúpená žalovanému na vybavenie nárokov žalobcu. Žalovaný pritom pri likvidácii škodovej udalosti vystupoval ako likvidačný zástupca českého

poisťovateľa. Pasívna vecná legitímácia českého poisťovateľa škodcu pritom vylučuje pasívnu vecnú legitímáciu likvidačného zástupcu ako žalovaného. Likvidačný zástupca len vybavuje škodové udalosti v mene poisťovateľa a na jeho účet v zmysle ust. § 15a ods. 2 zákona č. 381/2001 z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalovaný zároveň uviedol, že v rozhodovacej praxi všeobecných súdov bola otázka pasívnej vecnej legitímácie likvidačného zástupcu zahraničnej poisťovne už niekoľko krát zodpovedaná. Príslušné súdy pritom konštantne zaujali záver, že priami nárok na uplatnenie práva na náhradu škody voči likvidačnému zástupcovi nevzniká. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nie je možné takýto priamy nárok odvodiť. Naopak, ustanovenie § 15a zákona o PZP vyplýva, že likvidačný zástupca nekoná vo svojom mene, ale v mene poisťovateľa a na jeho účet, zastupuje ho v celom rozsahu čím nie je dotknutý priamy nárok poškodeného voči poisťovateľovi a škodcovi. Súčasne súdy poukazujú na skutočnosť, že postavenie likvidačného zástupcu je iné ako postavenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov.

8. K žalovaným podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý okrem iného uviedol, že žalovaný sa pri svojom odvolaní opiera pri odpočítaní tzv. amortizácie v celkovej vyplatenej škode po už judikatúrou a praxou prekonaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/200/2011 zo dňa 26.04.2012. Žalovanému musí byť jednoznačne známy stav súdnej praxe vo vzťahu k amortizácii pri vyplácaní škody uplatnenej z povinného zmluvného postenia motorových vozidiel, pričom naposledy týmto spôsobom bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Bratislave 4Cob/33/2020-180. Žalovaný sa poukázaním na dávno prekonaných judikát snaží navodiť predstavu akéhosi zhodnotenia poškodeného. Žalovaný pritom svoje tvrdenie nepodložil ani jediným dôkazom, ktorý by to potvrdil. Jasne uvedenej skutočnosti hovorí aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.03.2013 sp. zn. 2Obdo/48/2012, kde tento súd konštatoval, že poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava v použití nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Žalobcovi v takom prípade musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody za stavu, že žalovaný ani vedľajší účastník na strane žalovaného nepreukázali že by sa pre takéto prípady žalobca bezdôvodne obohatil, tzn., že by na opravu vozidla boli použité nové diely, ktoré nesmerovali k obnoveniu prevádzky schopnosti vozidla, resp., že by nové diely s opravou poškodeného vozidla nesúviseli. Uplatnenie amortizácie by bolo porušením zásady „neminem leadere“ - nikoho nepoškodzovať. Účelom zákona, resp. zákonných ustanovení vyššie citovaných a súdneho konania je taký postup, aby sa poškodenému, teda žalobcovi jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode aj so spravodlivým výkladom zákona. Opačný prístup k prejednávanej veci, ktorý by nezohľadnil vykompenzovanie škody v celom rozsah v dôsledku vynaložených nákladov žalobcu na opravu poškodeného vozidla, aby sa toto dostalo do stavu pred poškodením bol by aj v zjavnom rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá kladie dôraz pri rozhodovaní všeobecných súdov na princíp riadneho a spravodlivého procesu v zmysle Čl. 46 Ústavy SR a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca viedol so žalovaným ako aj ďalšími poisťovňami mnohé spory ohľadom amortizácie. Každý z nich skončil výsledkom, v ktorom súd nepriznal žalovanému žiadnu tzv. amortizáciu a zaviazal uhradiť žalobcovi náhradu škody za opravu poškodených vozidiel v plnom rozsahu.

9. Následne sporové strany nevyužili podanie odvolacej repliky a odvolacej dupliky.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je plne dôvodné.

11. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

15. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Táto odvolacia námietka naplnená bola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy ohľadne vecnej legitímácie nachádzajúce sa v spise nevyhodnotil správne a z odôvodnenia samotného rozsudku sa z tohto dôvodu javí porušenie pravidiel formálnej logiky.

16. K námietke nesprávneho právného posúdenia § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

17. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu došlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) mala byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie obmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom. Súd prvej inštancie teda pochybil pri zisťovaní základných skutkových zistení, z ktorých vyvodil nesprávne právne závery aj keď aplikoval konkrétnu správnu právnu normu na tento skutkový stav. V tomto odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, C-558/15 zo dňa 15.12.2016, z ktorého je zrejmé, že likvidačný zástupca nemá vecnú legitímáciu podľa Smernice č. 2000/26/ES, Čl. 4, 5 a 8. Spornou pre súd bola v tomto prípade spôsobilosť tzv. likvidačného zástupcu zahraničnej poisťovne vlastníka vozidla, ktoré

spôsobilu dopravnú nehodu, byť žalovaný na súde. Súdny dvor konštatoval, že právo EÚ neukladá členským štátom povinnosť prijať takú právnu úpravu, aby likvidačný zástupca mohol byť sám žalovaným namiesto zahraničnej poisťovne, ktorú zastupuje na vnútroštátnom súde, na ktorý sa poškodená osoba obrátila so žalobou o náhradu škody.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že súd prvej inštancie pri právnom posúdení veci pochybil pri hodnotení základných podmienok konania, a to vo vyhodnotení pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. K uvedenému odvolací súd poukazuje na ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré uvádzajú, že podmienky konania je povinný súd skúmať v ktoromkoľvek štádiu súdneho konania, či už pred súdom prvej inštancie alebo súdom odvolacím. V danom prípade čo sa týka tejto podmienky konania v podobe pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, táto skutočnosť bola aj predmetom samotného odvolania zo strany žalovaného. Keďže v konaní na strane žalovaného ako likvidačného zástupcu chýba pasívna vecná legitímácia, došlo k naplneniu podmienok pre zamietnutie žaloby pre nesplnenie jednej zo základných procesných podmienok zaručujúcej úspešnosť žaloby.

19. V danej veci nebolo potrebné zvoliť procesný postup v zmysle ust. § 382 Civilného sporového poriadku, keďže na danú vec sa vzťahujú ustanovenia všeobecného záväzného predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní boli použité pred súdom prvej inštancie, avšak boli iba nesprávne právne posúdené, keďže likvidačný zástupca nekoná vo svojom mene, ale v mene poisťovateľa, na jeho účet a iba ho zastupuje v celom rozsahu.

20. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie z vyššie uvedených dôvodov zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, a to v zmysle ust. § 388 Civilného sporového poriadku. Vzhľadom na skutočnosť, že dokazovanie pred súdom prvej inštancie bolo dostatočné, pričom súd prvej inštancie iba dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, odvolací súd nemusel dokazovanie zopakovať alebo dopĺňať vykonaním ďalších dôkazov.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 2 v spojení s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom odvolanie žalovaného bolo vyhodnotené ako dôvodné a preto bol priznaný nárok na náhradu trov celého konania žalovanému proti neúspešnému žalobcovi v celom rozsahu.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).